

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

IV. Disputatur utrum Daniel Ecbatanis, an Susis insignem illam turrim à Josepho & Hieronymo memoratam exstruxerit: & utrum Susis, an Babylone fuerit sepultus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Joseph. Antiq. libro 10. cap. ultim.

προφητῶν, unus è maximis Prophetis appellatur à Josepho, & cum Deo colloquia habuisse dicitur, sed aliis etiam anteponitur Prophetis: οὐ γὰρ, inquit, ἡ μέλλουσα μόνον προφητῶν διετέλε, καθάπερ καὶ οἱ ἄλλοι προφῆται, ἀλλὰ καὶ κατὰ αἰετὸν, εἰς δὲ ταῦτα ἀποβήσεται: καὶ τῶν προφητῶν ἡ γὰρ ἰσχυρὸς ἐπισημασθῆναι, καὶ διὰ τούτων δυσχερανομήτων ὑπὸ τῶν βασιλέων καὶ τῶν πλάθους, δαυὶδος ἀγαθῶν ἐγένετο προφητῆς αὐτοῖς. Non enim futura solum praedicere solebat, ita ut alii Propheta, sed & tempus quo hac eventura erant determinabat. Cumque alii Propheta mala praeannuntiarent, prosperaeque regum & vulgi odia in se concitarent, bonorum praeannuntius his erat Daniel. Tum deinde laudat τὸ τῆς ἀκελεύου αὐτῶν προφητείας ἀσάγγακτον, certe ejus Prophetia immutabilitatem.

Disputatur utrum Daniel fuerit Eunuchus. Ita. 19. 7. Dan. 1. 3. Dan. 1. 6. Origen. Hom. 4. in Ezech. & in Math. To. 15. Hier. 1. 1. c. 6. in Dan. & 1. 1. c. 13. in Jovin. Jof. Ant. 1. 10. c. 11. Ezech. 14. 14. 15. Hier. lib. 1. in Jovin. cap. 13.

II. At Eunuchum fuisse Danielem Judaei facile assentior; cum & hoc suadeant ista, quae solent proferre, verba Isaiae ad Ezechiam: De filiis tuis, qui exibunt de te, quos generis, tollent, & erunt Eunuchi in palatio regis Babylonis. Suadent & illa Danielis: Et ait rex Assyrenus Proposito Eunuchorum, ut introduceret de filiis Israel, & de semine regio. Tum: Fuerunt ergo inter eos de filiis Juda, Daniel, Ananias, Misael, & Azarias. Itaque in eam sententiam ultro concesserunt Origenes & Hieronymus. Aiunt Pseudo-Epiphanius, & Pseudo-Dorotheus, in vitis Prophetarum, spudonem visum Judaeis, propter insignem ipsius castitatem: ac si nulla sint praeter castitatem exacta virilitatis indicia. Josephus quosdam ex nobili illo captivorum flore Eunuchos fuisse autumat; an & ex illis Daniel fuerit, non affirmat; sed à Gentilium suorum persuasione discessisse vix credo. Quod autem ex Ezechiele obijci potest pro contraria parte, si fuerint tres viri isti in medio ejus, Noe, Daniel, & Job, nec filios, nec filias liberabunt, praecclare dissolvit Hieronymus, ut dicemus infra.

Disputatur utrum Daniel idem fuerit qui Belesis, à Diodoro memoratus. Diod. lib. 2.

III. Dubitatum quoque est à nonnullis, annon Daniel idem fuerit qui Belesis à Diodoro memoratus. Neque vana sane ea est suspicio, adeo multa ad fidem faciendam concurrunt. Nomina affinia, Belesis, & Baltassar, בלשאצר: nam è medio vocabulorum litera T frequenter exteritur, ut à σελμη, signum & à πιδρον, pilus. At R & S in fine permutantur, arbor, arbos; honor, honos. Eamdem dictionem, בלשאצר, uti conjicio, Graece expresserat Ctesias, Βελισαζαρ, quemadmodum habet Plutarchus: quod nomen fuit scissoris, quo ad necandam veneno Statiram, Artaxerxis Mnemonis uxorem, usa est ejusdem mater Parysatis. Nisi legere mavis, Βελισσαρ. Pro quo scripsisse Dinonem, Μελοπυλας, legitur apud Plutarchum: perperam; vitium quippe dictioni huic inolevit ex similitudine praecae figurae τὸ β, quae ad figuram τὸ μ accedebat. Sed ad rem. Belesis erat de genere Chaldaeorum: Chaldaeis orti Ebraei progenitorum suorum nomine censabantur. Astrologicae artis peritus & futurorum praecius fuit Belesis: Daniel fuit eruditus omni sapientia, cautus scientia, & doctus disciplina, & vaticinandi peritia imprimis nobilitatus. Unus ex Babyloniis fuit proceribus Belesis, fuit & Daniel. Denique vix ulla sese firmioribus argumentis approbaret conjectura, si non tempora penitus discrepant. Quippe Danielis deportationem annis plusquam sexaginta & ducentis antecessit Sardanapali interitus, cujus regnum opibus ac consiliis Belesis subnixus Arbaces occupavit.

Dan. 1. 4.

Disputatur utrum Daniel Ecbatanis, an Susis insignem illam turrim à Josepho & Hieronymo memoratam exstruxerit: & utrum Susis, an Babylone, fuerit sepultus.

Joseph. Antiq. libro 10. cap. 12. Hier. in Dan. 8.

Porph. apud Hier. in Dan. 9.

IV. Dignum etiam disquisitione est, utri habenda fides, Josepho, an Hieronymo, quorum ille à Daniele Ecbatanis Mediae exstructam ait fuisse turrim mirabili artificio, tantaque operis firmitate, ut ad suam aetatem integra, nec ulla omnino parte labefacta, aut vetustate deformata spectaretur, in ea sepeliri ad eam diem Medorum, Persarum, & Parthorum Reges, ejusque custodiam Judaeo Sacerdoti credi solere. Eadem refert Hieronymus iisdem fere verbis: hac una re diversus, quod quae Ecbatanis Josephus, Susis ipse locat, quodque mirere, ea se à Josepho sumfisse proficitur. Profecto etsi multa in hac Darii Medi historia à Josepho Xenophontem assecante peccata sunt, contra Berosi, Megasthenis, & Abydeni fidem, qui Danieli praecare consentiunt; velut cum eum Astyagis filium, Medorum regem, Cyri cognatum, ab eoque ad regnum Babylonium invadendum adjutum fingit, aliaque multa adversus historiam veritatem comminiscitur, minime tamen in hac exstructae à Daniele turris narratione ab eo discedendum putamus. Nam post patratam caedem Baltassaris sive Laborosarchodi, postremi ex stirpe Nabopolassari, qui pater fuit Nabuchodonosoris, quo natus Evilmerodachus, & filia Niriglisfororo nupta, Laborosarchodi mater, Danium oriundo Medum, (non Hytaspis filium, quod credulis & stolidis Lectoribus persuadere conatus est Porphyrius, ut Danielis annos produceret) qui regno ad se delato, pro more gentis mutavit nomen, & Nabonidus, sive Nabannidochus dictus est, Astyagis filium, caedis auctorem, cum imperium sui provincias lustrare vellet, Mediam potissimum adiuille verisimile est, unde genus ducebat; & Danielem in comitatu habuisse, cum propter hominis dignitatem, spectataeque virtutes, tum maxime quod ab eo fuisset praedictum, fore ut post Baltassarem regnum esset adepturus. Cum itaque Ecbatanis

banatis substitisset Darius, turrim illic excitasse, vel ad urbis defensionem, vel ut posteris præclarum magnificentiæ suæ monumentum relinqueret, facile credo. Cui rei cum consilium suum ac industriam præbuisset Daniel, inde factum ut Danielis opus diceretur. Deinceps vero cum in Susianam pervenissent, in qua magistratum aliquem jam ante gesserat Daniel, Baltasare regnante, ut habetur capite Danielis octavo, regioni huic denuo præfectus est à Dario cum summa auctoritate; atque illic cum per annos aliquot, etiam sub Cyri imperio, ad mortem usque vixisset, egregia ab eo exstructa fuisse ædificia ad regionis tutelam & ornatum probabile est. Horum gnarus quidem Hieronymus, sed memoria tandem lapsus, commemoratam à Josepho turrim Medicam cum Susiana turri confudit. Conjecturæ nostræ vim addit Benjamin Tudelensis, qui Susis sua ætate summæ elegantiæ ædificium jam inde à prisca temporibus extitisse ait, ibidemque sepultum fuisse Danielem, quod habet quoque Abulfaragius. Vetus illud & elegans ædificium, quod Benjamin ætate Susis visebatur, Hieronymi quoque ævo videretur extitisse: hinc ejus error. Miror vero unde habuerint Pseudo-Epiphanius, & Pseudo-Dorotheus, à quibus vitæ Prophetarum scriptæ sunt, Danielem Babylone defunctum, in spelunca Babylonica fuisse sepultum, ad suæque tempora notissimum fuisse his in locis sepulcrum Danielis & celebratissimum. Scimus nos, anno Cyri tertio, in Susiana fuisse Danielem, ut ex ipsius decimo capite cognoscitur. Tunc autem valde senex erat. Regressum autem fuisse Babylonem, ibique diem clausisse, nemo ex vetustioribus Scriptoribus prodidit. Veri ergo propius est illic obiisse, ubi senectutem egit. Præsertim cum magnas, ob ejus loculum & reliquias, concertationes Susis ortas narret Benjaminus. Multo etiam minus eorum mihi probatur ratio, qui Hierosolymam ipsum rediisse volunt, & Synagogæ magnæ interfuisse, cum ראשי הגולה, *Principibus captivitatis*. Quæ tamen sententia viris eruditissimis placuit.

V. Gravior ea quaestio est, eidem & uni Danieli, an duobus, ea omnia tribuenda sint, quæ in Prophetia Danielis referuntur. Causam dubitationi præbent verba hæc Hieronymi, e Procemio Commentariorum Danielis: *Porphyrio Eusebius & Apollinarius pari sententia responderunt, Susannæ, Belisque ac Draconis fabulas non contineri in Ebraico, sed partem esse Prophetiæ Habacuc, filii Iesu, de tribu Levi: sicut juxta Septuaginta Interpretes in titulo ejusdem Belis fabule ponitur: Homo quidam erat sacerdos nomine Daniel, filius Abda, conviva regis Babylonis; cum Danielem, & tres pueros de tribu Juda fuisse sancta Scriptura testetur. Unde & nos ante annos plurimos, cum verteremus Danielem, has visiones obelo prænotavimus; significantes eas in Ebraico non haberi. Eundem titulum, & narrationis exordium Sixtus Senensis Græcis verbis representavit; nescio an ex ingenio, an ex libris: περιπέτεια τῆ ἀβδαίου, ἡ δὲ τῆ ἰουδα, ἐν πολλῆς λολί. Αὐτοῦτος ἦν ἱερεὺς, ὀνόματι δανιὴλ, ἡ δὲ τῆ ἀβδα, συμπέτης τῆ βασιλείας τῆ βαβυλωνίως.* Primum hic notari velim, titulum illum ad Beli solum & Draconis historiam pertinere; Eusebium vero & Apollinarium ad Susannæ etiam historiam ex conjectura, uti quidem verisimile est, extendisse: quasi nempe utraque historia ex Prophetia Habacuci hujus depromta sit, & idem Daniel, Sacerdos nempe, Abda filius, Susannam servaverit, & Belum ac Draconem confecerit. Quorum nullum omnino extat in Hieronymo vestigium: ait enim: *Sicut juxta Septuaginta Interpretes in titulo ejusdem Belis fabule ponitur.* Notandum præterea, nullam esse causam, cur id sibi velle Hieronymum credamus, ipsos Septuaginta Interpretes titulum hunc historiæ Beli à se Græce conversæ præfixisse; sed credi posse eum in eodem volumine, quo ipsorum habebatur Interpretatio, fuisse repertum: quemadmodum hodieque in vulgatis Septuaginta Senum editionibus, Græcam Danielis interpretationem, sine ullo Interpretum discrimine, descriptam videmus, quamvis sit Theodotionis: quemadmodum Lysimachum supra diximus auctorem videri Græcæ interpretationis libri Esther, quamvis in Septuaginta Senum editione extet: & quemadmodum videmus alias Scripturæ sacræ partes Græce conceptas, quas à Septuaginta Interpretibus neutiquam profectas esse constat, cum ea tamen uno nomine editionis Septuaginta Interpretum contineantur; toto nimirum opere à præcipua parte appellato. Notandum denique, idque accurate, alio loco suspicari Hieronymum, hanc ipsam Danielis interpretationem, quæ Senibus Septuaginta tribuebatur, ab aliquo Chaldaicæ linguæ imperito, hoc nomine fuisse falso editam. Sic enim ille Præfatione in Danielem: *Sive quia sermo Chaldaicus est, & quibusdam proprietatibus à nostro eloquio discrepat, noluerunt Septuaginta Interpretes eisdem linguæ lineas in translatione servare; sive sub nomine eorum ab alio nescio quo, non satis Chaldaeam linguam sciente, editus est Liber.*

His animadvertis, dico primum Danielem, Susannæ vindicem, eundem esse ac Prophetam: nam contrarium non suadet allatum Hieronymi testimonium: Eusebio autem & Apollinario, opinioni huic adversantibus, opponimus vetustissimas Editiones

Dan. 8. 26

Abulfar. Hist. Orient. Dyn. 5.

Dan. 10. 1, 4.

Disputatur
utrum ad
unum eum-
demque Da-
nielem perti-
neant, qua-
cumque in
Danielis
Prophetia
narrantur;
deque ejus
Interpreta-
tionibus Græ-
cis.
Sixt. Sen. Bibl.
libr. 1.